

BORISZ HRISZTOV

A mama menyegzője

*Jött le a dombról és vitte az út, vitte —
eltüntették apám a varázsló füvek.
Húsz éve várom őt vissza, már húsz éve
int a menyegzőnek a mama is nemet.
Búsan, magányosan jönnek a férfiak —
járásuk szép, ragyog fésült hajuk puhán.
Gyűrűre maguktól kínálják kezüket,
ám arról hallani sem akar még anyám.
Mosolyogva megy ki, tesz-vesz az udvaron,
avagy szomszédolgot, s tejeckével tér meg.
Leül a küszöbre, társalog a csönddel...
Nekem őt mindig így mutatják az évek.*

*De eljön egy napon a vőlegény hozzánk,
hárman üljük körül akkor a kis asztalt.
Csönd lesz, nagyon nagy csönd, és tűnődünk hosszan,
s szólnak, halkán szólnak a klarinétok majd.
Ő morzsákkal babrál, anyám meg csak nézi.
Végre szóba hozzák majd az egészséget,
életre kel házunk, lesz ismét a régi.
Akkor én fölülök — és elhagyom őket.
A küszöbről anyám sírva néz utánam,
lassan ágyat bont és megsimítja mellét,
félve húzódik az idegen vállához,
s odasimul halott apám szíve mellé.*

UTASSY JÓZSEF fordítása

BORISZ HRISZTOV 1945-ben született Pernikben. A bölcsészkaron szerzett diplomát Veliko Tarnovóban. Újságíróként dolgozik. Kötetei: *A hetedik napon* (1975), *Esti trombitaszó* (1977).

PARUS PARUSEV

Buchenwald

*Még száz év múlva is tán
itt járkal közöttünk a rettenet árnyéka,
és a folyosók hideg faláról
félelem árad...*